

Szám.

Péterke,
Ermann
Froly és
Mmike,
Idike és
Halmi
Kovich
Hugó,
Sarolta,
Laura,
Jenő,
Facsó
A sere-
i Béla,
nschein
Gizella
it, Far-
Klára.

amában
ég be-
n nem
hogy
p*-ot:
negron-
beküld-
yü lett
ajzolni.
zeretik,

goston
60 kr.,
Mádai
kimu-
sszesen
arany.

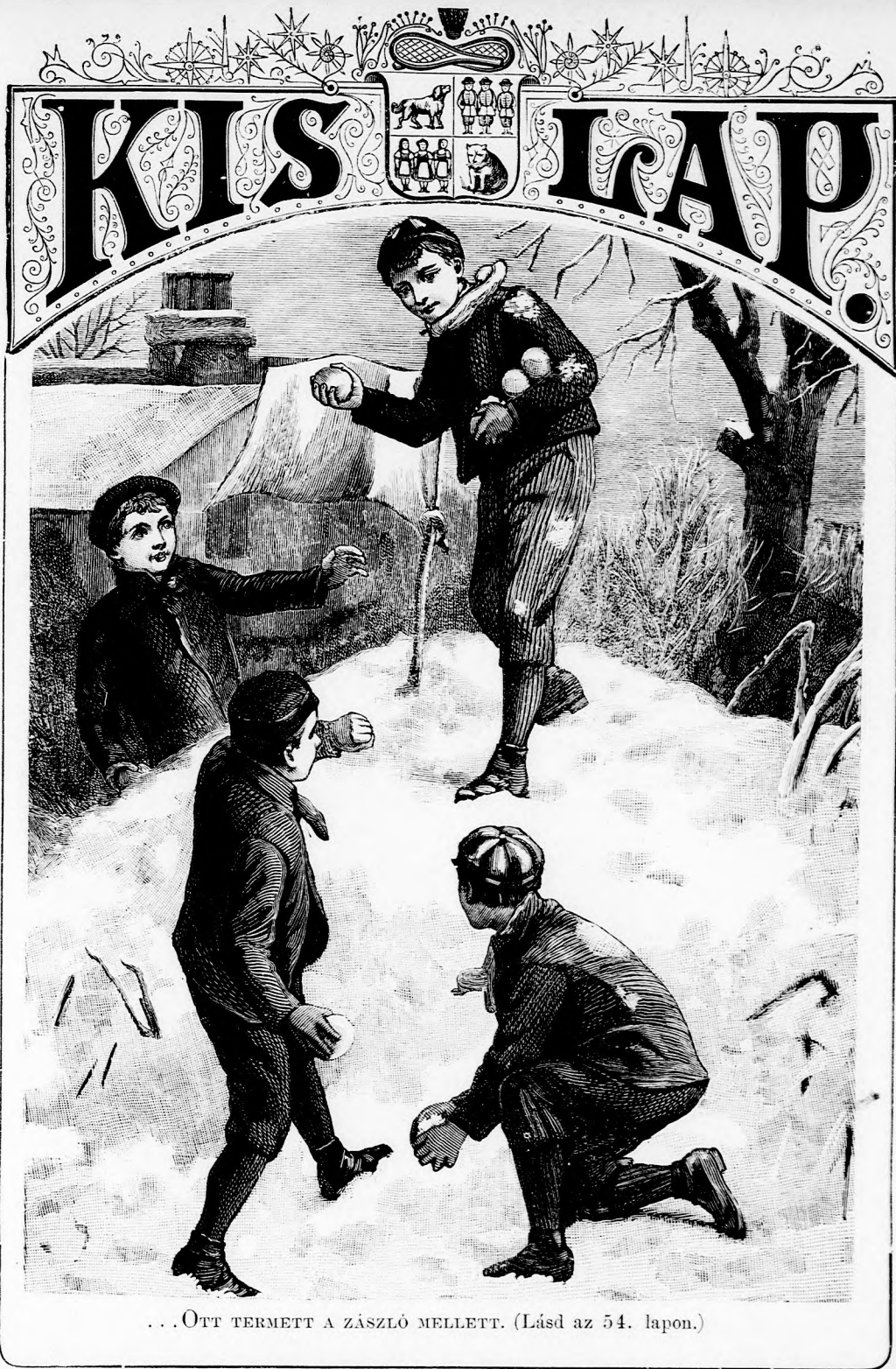
Zacsek

Zacsek

atva a

s ada-
iccsi.

n-épület.
ársulat.

... OTT TERMETT A ZÁSZLÓ MELLETT. (Lásd az 54. lapon.)

XXXII. kötet, 4. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. január 23-án.

A VITÉZEK TÁRSASÁGA.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

SZEGÉNY kicsikére aztán fájdalmas és szomorú napok következtek. Az orvos megvizsgálta s úgy találta, hogy a nagy esésben bizony súlyosan megsérült a leányka jobb lába, feküdni fog bele vagy két hétig és nagy fájdalmakat szenvedni. Mafra pedig bizony rossz kis beteg volt, sirt, jajgatott és a biztatás nem igen használt.

— Oh, mikor úgy fáj! Jaj!

Erőnek mindannyiszor szinte a lelkébe nyilallott, mikor szegény hugocskája fájdalmas sohajtását hallotta. Meg is tett mindent, amit csak tehetett a kis beteg kedvére: még a bábuval is játszott mellette.

Lassan-lassan Mafra jobban lett s akkor el is beszélt Erőnek, hogy ő akkor is csak jót akart, mikor közójök állt, mert féltette kedves testvérét; de hát már ő olyan szerencsétlen, hogy bajt okoz, ha jót akar is.

— De hiszen a bajt én okoztam, mondá Erő bünbánólag. Nagyon vitézkedtem és az lett belőle. Csak te bocsáss meg nekem, kedves kicsikém.

— Oh én nem is haragudtam soha... de ugy-e, megígéred, hogy nem fogsz többé a fiukkal verekedni?

— Nem én, soha többé! Ezt már ígértem ugyan az igazgató urnak is, de most aztán meg is tartom. Hanem most már, hogy egy kicsit jobban vagy, majd vigabban is leszünk. Most már megint vagyunk hárman a vitézek társaságában: én, Rudi meg Gabi. Ma délután majd ide

jönnek, akkor majd egy kis meglepetést is szerzünk neked.

— Mi lesz az? Oh mondd meg!

— Nem mondhatom, mert akkor nem volna többé meglepetés. Majd meglátod.

Már azért sem mondhatta volna el, mert bejött a néni, levelet hozva a gyermekek atyjától. Ez pedig mindent elfelejtetett velök, ez volt a legnagyobb örömük. De kivált ez a mostani levél, mikor azt írta apa, hogy az Ernő vizsgálataira el fog jönni. És még azt is írta a levélben: »Örömmel olvastam, kedves Ernő fiam, hogy több barátoddal vitézi társaságot alakítottál. Majd meglátom, akad-e köztetek olyan igazi derék kis vitéz, a milyenek én képzelem a legderékabbikat. Mondd meg kis pajtásaidnak, hogy jön majd egy öreg katona és megjutalmazza azt, a ki a legkülönb vitéz.«

Már erre a levélre hogy ne örült volna Ernő. De örült Mafra is.

— Eljön apácska... akkor majd kapok baba kocsit.

Ez volt a kis leány régi nagy kívánsága. Erőnek, a mint most megint hallotta, eszébe jutott, hogy a sok fájdalomért, melyet hugocskájának okozott, kárpótlásul szerezhethet egy kis örömet azzal, ha megveszi neki a baba kocsit: ne várjon az apa megérkezéseig. Megtakarított zsebpénzéből talán kitelik.

Amint az iskolába ment, be is tért a játékos-boltba és kiválasztott egy szép kis baba kocsit. Az igaz, hogy ráment minden pénze az utolsó krajczárig, de nem sajnálta, ha arra gondolt, milyen öröme lesz majd a kis Mafrának. A kereskedő szépen begöngyölte papirosba a kocsikát

s Ernő elvitte az iskolába. Itt a folyóson letette egy zugoeskába, maga pedig az igazgatóhoz sietett, mert mióta az apa levelét olvasta, nagyon furta valami a fejét.

— No, Ernő fiam, már megint valami bajba kerültél? kérde az igazgató.

— Oh nem... most nem azért jöttem... csak tudni szeretnék valamit.

— Ez már derék. Mert a tanulásod néha olyan, mintha semmit sem akarnál tudni. Halljuk tehát, mi az, amit tudni szeretnél?

— Hát... hát... mit kell tennem, hogy azt mondassák rám, hogy én vagyok a legkülönb kis vitéz?

Az igazgató meglepetve és mosolyogva nézett a fiúra, aztán így szólt:

— Azt mindjárt tisztába hozzuk egy pár kérdéssel. Mit gondolsz: vitézség-e az, ha az én határozott tilalmam daczára verekedést, birkózást kezdesz valamelyik pajtásoddal és nemcsak az én tilalmamat szeged meg, hanem még nagy bajt is idézel föl más valakire?

Ez már aztán borzasztó kérdés volt. Ernő azért jött, hogy megtudja, mit kell tennie, hogy apja teljesen meg legyen vele elégedve és tessék! egy gonosz csinyrőlkell számot adnia. Zavartan hebegé:

— Én... én... nem gondoltam... hogy... hogy megtudták... csak a néni tudta és Rudi...

— Dehogyan csak! Épen akkor sétáltam én is azon a tájon, és mindent láttam.

Ernő váltig sajnálta, hogy ez így van, hogy az igazgató ott sétálgat, a hol őket rajta kapja a csinyen. Azok a tanárok és igazgatók mindig mindent megtudnak, ez már csakugyan baj.

Az igazgató egy ideig komolyan feddé az előtte szepegő fiút, aztán kissé elkomolyodva így szólt:

— Azért a verekedésért megszenvedtél eleget abban, hogy láttad kis testvéred baját. Ezért tehát nem foglak büntetni.

Ernő föllélekzett.

— Oh... köszönöm! mondá hálásan.

— De most menjünk tovább. Mondd csak, vitézi dolog volna végig kapaszkodni amott azon a meredek háztetőn, csak azért, mert a ki onnan leesnék, kitörné a nyakát: tehát megmutatná, hogy nem féltettől, a ki megpróbálja?

Ernő nem tudott mindjárt felelni. A kérdés nehéznek látszott.

— Nem tudom... talán... talán nagyon bátor volna...

— Persze, te azt hiszed. Pedig nem az volna, hanem csak bolond. De hát az bátor volna-e, a ki bele ugranék a vízbe, hogy egy fuldoklót megszabadítson a haláltól?

— Oh bizonyosan, azt már biztosan tudom.

— Ugy is van, kedves fiam. A veszélytől, bajtól, fáradságtól nem szabad megijedni, mikor van igazi komoly ok, hogy daczoljunk vele; de oktalan hetvenkedés, ha csak úgy könnyelműen rohan valaki neki a veszélynek.

— De hát akkor nem tudom, mit értett apácskám!

És Ernő elmondta, mit irt az apja.

— Én értem, mit gondolt jó atyád. Hanem, hogy az ő kedve szerinti derék kis vitéz légy, ahhoz egészen másféle bátorságra volna szükséged, mint a milyet eddig tanusítottál.

— Istenem, de hát milyenre?

— Lelki bátorságra. Van sokféle vitézség, kedves kis barátom. A katona akkor vitéz, ha a csatában nem ijed meg a golyótól és szuronytól; a hajós akkor, ha nagy viharban nem veszti el nyugalmát és megtesz mindent, ami szükséges a hajó megmentésére. A kis diák is lehet derék kis vitéz, még pedig az által, ha dolgait pontosan végzi, szülei, tanárai intéseit hiven követi és mindig igazat mond és tesz, akármi történjék is. Ez a lelki bátorság, és ha ezt tudod követni, akkor lehetsz olyan derék kis vitéz, a melyet atyád szeretne látni.

Ernőnek örömtől ragyogott az arca. Ugy vélte, hogy megértette a kedves jó öreg igazgató barátságos szavait. Felelni is akart, de éppen ekkor csengetyűszó hallatszott.

— Kezdődik a leczke, menj a helyedre, kedves fiam; — szólt az igazgató.

Ernő sietett az osztályába, de az egész leczke alatt minduntalan az a gondolat tért vissza a fejébe, valjon lesz-e módjában olyanformán bebizonyítani a vitézségét, amint azt az igazgató magyarázta. Nem igen sejté, hogy nagyon közel van, még pedig olyanformán, a mint az sehogy sem lesz kedvére.

Mihelyt a leczke után kimentek, sietett a tornác ama sarkába, hol a hugocskája részére vett baba kocsit hagyta. De ott nem talált semmit. Nyugtalanul nézegetett szét.

— Mi a baj? Mit keresel? kérdék a fiuk.

— Egy... egy csomagot tettem le ide és nem találom.

Ha azt mondja, hogy »egy baba-kocsit« keres, akkor bizonyosan nevetnék és csufolnák. Szép dolog is volna, hogy egy ilyen diák ember, a vitézek társaságának kapitánya, baba kocsival járjon, mint valami kis leány. Nem is mondta hát ezt, hanem így szólt:

— A hugocskámnak vettem valamit... azt keresem.

Éppen ekkor került oda a hosszú Lajos, a ki legnagyobb volt az osztályban.

— Nem az most a földolog, hogy a te csomagod megkerüljön, hanem hogy egy csengő tizeskét adj ide. A nevedet már fölirtam.

— Mire az a tizes?

— Egy új nagy labdára, mert a régi szétszakadt. A ki nem ad hozzá a költéshez, azt nem veszem be a labdázó-társaságba.

— Nagyon szívesen adnék, de nincs egy krajczárom sem.

— Ejnye, az már hiba, ha te kimaradsz... pedig te jó labdázó vagy.

— Magam is sajnálom, de elköltöttem minden pénzemet... valamire.

Éppen ekkor ért oda egy csapat fiu.

— El ám, elköltötte, kiáltozák. Tudod-e Lajos, mire költötte? Itt van ni, baba kocsit vett. Bizonyosan van bábuja is, azzal játszik otthon, nem kell neki a mi játékunk.

Ernő a feje búbjáig elvörösödött. Indulatosan kiáltá:

— Az a baba koci a hugocskám számára való. El ne rontsátok! Adjátok ide tüstént.

De a pajkos fiuknak nagy kedvök telt benne, hogy évdjenek vele és meg-

bosza
csufo
költi
nem
mére

hogy c
a kis t
gyenle
örömet

boszantsák. Guritgatták a kis kocsit és csufolkodva kiáltoztak, hogy bábujátékra költi a pénzét, de a pajtásai játékában nem akar részt venni. Ernőt elfogta a méreg és egy pillanatig nagy kedve volt

neki rontani a csufolkodó seregnek s ököltre, birokra kelni velök. De eszébe jutott, mit ígért Mafrának. Nem fog többé verekedni. Ez a gondolat rögtön le is csilapította. Nyugodtan állt meg és így szólt:

... CSAK ERNŐ MARADT OTT, KEZÉBEN A BABA KOCSIVAL. (Lásd az 54. lapon.)

— Egy csöppet sem bánom, akár-hogy csufolódtok. Ezt a baba kocsit igenis a kis testvérekemnek vettem és nem szégyenlem, mert szeretem a hugocskámat, örömet akarok neki szerezni és egy csöp-

pet sem sajnálom, hogy inkább erre költöttem a pénzemet, mint a magam mulatóságára.

Már erre a fiuk nem igen tudtak felelni s engedték, hogy Ernő elvegye tőlük

a baba kocsit. És épen e pillanatban egy jól ismert, komoly hang így szólt:

— Nagyon helyesen beszéltél és cselekedtél, Ernő fiam.

A csufolkodó fiuk ijedten futottak szét, mert a ki így szólt, az maga az igazgató volt. Csak Ernő maradt ott, kezében a babakocsival (Lásd a képet az 53. lapon.) és ugyancsak megzavarodva. De erre most nem volt semmi oka, mert az igazgató igen barátságosan így szólt ismét:

— Nagyon helyesen cselekedtél. Ne is szégyeld soha megvallani és megmutatni a világnak, hogy szereted hugocskádat. És egyáltalában ne szégyeld, ha valamit tehetsz a kicsinyek, gyöngék javára. Ez is egy neme a vitézségnek. Hajdan a híres lovagok abban jeleskedtek, hogy a gyöngéket és ártatlanokat védelmezték.

Ez már tetszett Ernőnek. Valóságos hős-lovagnak érezte magát, a mint ott állt, kezében a baba kocsival. Meg is szólalt vitézül:

— Nem is hagyom a hugocskámat. És hallottam is én már, hogy a hajdani vitéz lovagok mindig védelmezték a gyöngé nőket.

Az igazgató mosolygott.

— Látom, nagyon erős benned a vitézkedés kedve. No, ha épen erről akarsz valamit megtudni, kérd el a nénikédtől azt a könyvet, melyet nemrég kölcsön adtam neki. Épen efféle vitézi lovagtörténetek vannak benne. Olvasgasd egy kissé.

— Jaj de jó lesz! Köszönöm szépen... elolvasom.

A jó igazgató bizonyosan nem ajánlotta volna figyelmébe azt a könyvet, ha

tudta volna, mi fog ebből következni. De Ernő nem sejtette ezt, mikor haza indulva, vigan gondolá:

— Ez már aztán szerencsés nap! Nemcsak semmi bajba nem keveredtem, hanem még dicséretet is kaptam.

Pedig hallotta már, olvasta is azt a bölcs közmondást, hogy csak lemente után kell dicsérni a napot.

Az iskola kapuja előtt várták Gabi és Rudi. Egy darabon elkisérték s akkor váltak el, mikor egy bolt ajtajához értek.

— Itt most megvesszük a tűzijátékhoz valót, szólt Gabi. Összeraktuk Rudi-val a pénzünket, vehetünk egy csomó röppentyűt.

— Az nagyon mulatságos lesz. De jöjjetek idején, ozsonnára.

A nénike mindig szívesen látta Ernő jó pajtásait. Kivált az olyan jóra való fiukat, mint Gabi és Rudi. Mert illedelmes, jól nevelt fiuk voltak mind a ketten és a beteg kis Mafrát is szívesen mulattatták. Mafra ugyan most szinte azt hitte, hogy már nem is beteg. Már hogy is lehetne beteg, mikor Ernő, az a kedves jó Ernő olyan gyönyörű baba kocsit hozott! A kis leány a pamlagom feküdt, de most minden áron föl akart kelni.

— Meg kell kocsikáztatnom a bábút!

— Nem kedveském, azt most még nem teheted, mondá a nénike. Még nem szabad ráállanod a fájós lábadra.

— Oh, de mikor úgy szeretném, ha a bábum kocsikáznék!

— Majd én megkocsikáztatom, mondá Gabi készséggel.

Beültette a bábút a kocsiba és körül kocsikáztatta a szobában, de biz ebből

majdh
annyi
hírtele
maga
két-há
összer

—
S
tűrni
nagy
meg,
Csitit

—
fájdal
teszed
saság

—
gény

—
Ernő
emlite
hozot
gyöny

—
De vi
holna

4, 5,

2, 1

majdhogy baj nem lett. Mert a kocsikázás annyira tetszett a kis Mafrának, hogy hirtelen fölugrott és oda akart sietni, maga akarta tolni a kocsit. De alig tett két-három lépést, fájdalmas sikoltással összerogyott.

— Jaj a lábam! Jaj! Jaj!

Szegény kis Mafra még nem bírta tűrni a fájdalmat. Nem történt valami nagy baja, csak a fájós lábát rándította meg, de azért keservesen sirt és jajgatott. Csititgatták mindnyájan.

— Ne sirj, Mafra, biztató Ernő. A fájdalmat vitézül kell tűrni... ha megteszed, beveszünk téged is a vitézek társaságába.

— De mikor úgy fáj! sohajtá a szegény kicsike.

A vitézség emlegetése eszébe jutatta Ernőnek a könyvet, melyet az igazgató említett. Elmondta a néninek s ez előhozott egy igen szép kötésű könyvet, tele gyönyörű képekkel.

— Itt van, nézegessétek egy kicsit. De vigyázzatok, be ne piszkoljátok, mert holnap vissza kell vinni az igazgató urnak.

(Folytatása következik.)

SZÁMREJTVÉNY.

- 14, 15, 15. Minden ember arcán láthad
6, 7, 8. Hasznos házi szárnyas állat.
3, 2, 1. A hegységnek ellentéte
12, 11, 8. Szegény háznak födelkéje.
4, 5, 10, 14, 15. Jó ott járni nagy melegben
2, 12, 8, 7, 3. Egy nép neve a Keleten.
1—15. Magyar költőnek a neve,
Soha sem lesz elfeledve.

A HÓVÁRI CSATA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czímlapon.)

NEVEZETES csata volt az. Nincs ugyan följegyezve Magyarország történelmében, így hát eddig nem is igen hallhatók a híré, de Zoltán és Ákos olyan

jól tudják a históriáját, hogy talán soha sem is felejtik el, legalább is nem olyan hamar, mintha könyvből olvasták volna. De még Béla és Imre is sokáig fognak rá emlékezni, pedig ők inkább csak afféle segédsapatokul szerepeltek a csatában.

A karácsonyi szünet idején történt. Zoltán és Ákos az iskolából haza rándultak falura, boldog karácsonyi és újévi szünidőkre. Még ha maguk lettek volna is, nem féltek volna, hogy unatkozni fognak; de volt még két jó pajtásuk, Béla és Imre, a szomszéd birtokos két fia, kik szintén haza jöttek a szünidőkre. Volt csuszkálás, koresolyázás, hólapdázás és más mindenféle mulatságos téli játék; ki nem fogytak volna, ha a szünidő még sokkal tovább tart is.

És mégis kifogytak, — a vig játékok hamarabb értek véget, mint a szünidő. Ez bizony ritkán esik meg diák-gyerekek közt

(Folytatása az 58. lapon.)

Czinczogy menekése.

1. Lisztes hordó tetjében

Czinczogy, a kis egér,
Keresi a csap lakát, mert
Ő azon is belefér.

Czirmos cizca nesztét veszi,

S orvul oda sompolyog;
Nézi a majom, s titódnik:

»Nini, hát ez mi dolog?»

2. »De már« — gondolja magában —

»Czirmos, ebből nem eszel!

Kettő között, ha jól tudom

A vesztes csak te leszel!»

3. »No most cizca!« szól a majom,

»A lisztes hordót ime

Fölborítom, s győzelmesen

Ütök majd a hegyibe!

Igy ni, Czirmos komám uram,

Ugy-e bár, megfogtalak?

Semmi hasznod, hogy a likból

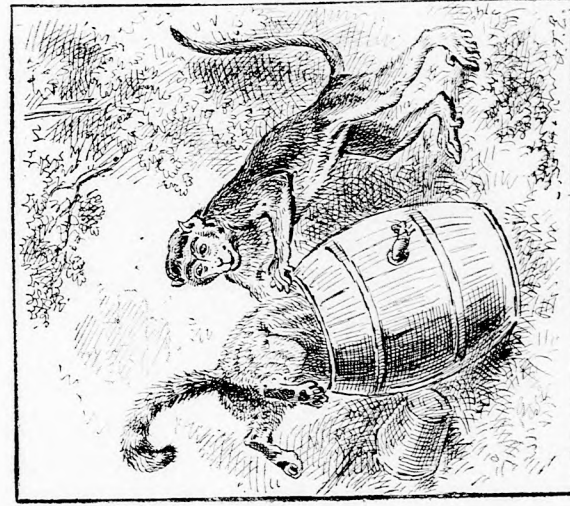
Karnolod a farkomat!»

4. »Hát itt mi történik?» kérdi

Bajszos, a morez házi eb.

»Macskát fogdál Majmos urfi?

Lássam hát! Ereszd kiébb!»

És a cizca, mohó vágygyal,

Hordóba ugrik bele —

Czinczogy se rest: a likból

Gyorsan ugrik kiéle.

Több se kellett a majomnak:

»Haj rá! Itt a czirmos, fogd!»

Majom nevet, s kis Czinczogy

Megpihen és mosolyog.

(Folytatás az 55. laphoz.)

és hogy itt megesett, azt a hovári csata okozta.

Egy éjjel nagy hó esett, ami épen kedvökre volt a fiuknak. Egy ideig gázoltak a hóban, aztán nagy hógolyót hentergettek, majd hólabdákkal dobálóztak s ekkor Zoltán egyszerre így szólt:

— Tudjátok mit, fiuk? Nézzétek, amott nagy hódombot kapart össze a kertész. Az lesz a Hóvár. Egyikünk lesz a vár ura, a többi lesz az ellenség és ostromolni fogja a várat.

— Nagyon jó lesz! kiálták mind.

— Csinálunk zászlót, azt oda tűzzük a domb tetejére, azt kell elfoglalni.

— Oh, az ugy nagyon könnyü lesz, mert a három ostromló közül az egyik mihamar elkapja.

— De nem addig van ám az! Ugy játszunk, hogy a kit az ostromlók közül hógolyó ért, az anyyi, mintha elesett volna a csatában, vissza kell mennie és újra indulnia. Ha a várkapitány sűrűn lövöldöz, akkor nem lesz könnyü hozzáférni a zászlóhoz.

— Így már jó lesz; mondá Béla. Az ostromlóknak is sűrűn kell lövöldözni, hogy a várkapitányt megzavarják.

A terv tetszett mindnyájoknak s mindjárt hozzá is fogtak. Legelőször is zászlót készítettek, ami nem volt nehéz, mert botra rákötöttek egy zsebkendőt és kész volt a lobogó. Ezt kitűzték a hódomb tetejére.

— A ki elfoglalja a zászlót, az lesz aztán a vár ura és védi a zászlóját.

— Jól van. Huzzunk sorsot, ki legyen először.

A sorshuzás Zoltánt jelölte ki, ami csak igazságos volt, mert ő találta ki a játékot.

— No nem is foglaljátok el tőlem a zászlót, arra fogadok! mondá Zoltán büszkén.

Hogy könnyü nem lesz, azt előre gondolták, mert Zoltán szemes, ügyes és erős fiu volt.

— De azért végre mégis győzni fogunk, biztatta Ákos a pajtásait. Olyan bombázást kezdünk, hogy ki nem állja.

— No csak rajta!

Zoltán elfoglalta helyét a Hóvár tetején és szaporán készített magának nagy rakás hólabdát. Az ostromlók is készültek a csatára.

A következő perczen már kezdődött a bombázás és a roham. Sűrűn hullott a golyó a hős várkapitányra, de ő sem maradt adós és olyan pontosan célzott, hogy Ákos, Béla és Imre még csak közel sem juthattak a zászlóhoz. A mint valamelyik közeledett, már nagyot koppan rajta egy hógolyó, vissza kellett térnie a vonalhoz, melyet az ostromlók táborágyánánt kijelöltek volt.

Jó ideig folyt a csata, szinte belemelegedtek, de még semmi kilátás sem volt rá, hogy az ostromlók bevehessék a várat. Zoltán diadalmasan kiáltá:

— Mondtam ugy-e, hogy nem foglaljátok el a lobogót.

— De csak azért is elfoglaljuk, tüzeskedék Ákos. Hanem most kössünk egy kis fegyverszünetet.

— Nem bánom, annál rosszabb lesz rátok nézve, mert ezalatt megint készítek magamnak bőven golyókat.

— Tessék, mi is azt tesszük.

Ákos hadi fortélyon törte a fejét. Ostromló bajtársaival ő is szaporán gyurt golyókat, de ezalatt halkán így szólt:

— Béla, Imre, figyeljetek csak! Kifogunk Zoltánon egy kis hadi csellel. Ha majd újra kezdjük a csatát, ti ketten nagyon sűrűn lövöldözzetek rá, én pedig megkerülöm; a nagy lövöldözésben nem fogja észrevenni, odajutok a várhoz és elfoglalom a zászlót.

— Nagyon jó lesz! Ugy teszünk!

Néhány percz múlva vége volt a fegyverszünetnek, újra kezdődött a csata. Mind a két fél jól el volt látva golyókkal és csak úgy puffogott a sok szétpattanó hólabda. Béla és Imre oly sűrűn dobáltak, hogy Zoltánnak ugyancsak iparkodni kellett, hogy jól visszalövöldözessen s é közben csakugyan nem vette észre, hogy Ákos nem lövöldöz, hanem oldalt került.

Egyszerre csak ott termett Ákos a zászló mellett (Lásd a képet a czimlapon.) és diadalmasan kiáltá:

— Enyém a zászló! Elfoglaltuk a várat!

Zoltán meglepetve fordult meg, épen mikor Ákos már kezébe kapta a zászlót s így szólt:

— Meg vagy verve, Zoltán! Szállj le, most már én vagyok a vár ura.

— Oh persze! Az nem ér semmit! kiáltá Zoltán hevesen. Ez csalás volt, ez nem érvényes.

De már ez ellen az ostromlók tiltakoztak.

— Ez csak hadi csel volt, szólt Béla. Ez szabad, sok várat bevettek már ilyen fortéllyal.

— Ugy van! tevé hozzá Imre. A ki védi a várat, az vigyázzon, hogy meg ne lepjék.

Zoltán azonban megharagudott és nem akart tágitani, mert ő már beleképzelte magát a dicsőségbe, hogy őt nem lehet legyőzni.

— Add vissza a zászlót! kiáltá mérgesen Ákosnak.

— Nem adom, most már az enyém, én megyek a várba.

— Azért sem! Add ide, mert elveszem erővel!

— Ne add, Ákos! Azért se add! biztatták Béla és Imre.

Ákos nem is adta, Zoltán pedig dühösen ugrott le a hódombról, hogy elvegye. Csakhogy Ákos nem várta meg, hanem futásnak eredt. Ez is jó multság volt, mert Ákos annak vette. Kergetőztek a hóban, elbuktak, hemperegtek és kacagva keltek föl. De Zoltán nem nevetett, ő hova-tovább mindinkább mérgelődött.

Ákos úgy irányozta a futását, hogy sok kergetőzés után végre ismét ott volt a hódombnál. Fölugrott a tetejére, letüzte a zászlót és jókedvűen kiáltá:

— Most én vagyok a hóvári kapitány. Tessék elfoglalni a várat, ha birjátok.

Zoltán minden játék nélkül oda akart futni nagy mérgében, de Béla és Imre nem eresztették.

— Az nem járja! Te magad mondtad ki, mi legyen a játék szabálya, most hát tartsuk meg szépen. Fogjunk hozzá az ostromhoz.

— No persze, majd én sokat komédiázok vele; kiáltá Zoltán. Egymagam is leverem onnan.

— Már azt szeretném latni, felelé Ákos és egy hógolyóval jól czélozva, épen eltalálta Zoltánt.

Béla és Imre nagyot nevettek, de Zoltán hirtelen lehajolt és jóformán maga sem tudta talán, mit tesz, — alkalmasint hógolyót akart csinálni, de épen egy jókora kő is hevert ott a földön és Zoltánnak olyasmi fordult meg a gondolatában, hogy ha a kemény kővel dobja meg Ákost, ennek majd elmulik a kedve a hovári kapitányságtól. Talán ha kissé gondolkodik, belátta volna, milyen gonosz eszme ez; de kis hóba gyurta és hirtelen nagy erővel Ákos felé dobta, — a következő pillanatban pedig Ákos hangos sikoltással és vérző arcczal rogyott össze.

Ákos bizony elvesztette a csatát, — csakhogy Zoltánnak nem igen telt benne öröme. Mert a mint Ákost vérezve összerogyni látta, rémülten kiáltott fel:

— Jaj Istenem! Mit tettem!

— Mi az? Mi lelte Ákost? kérdék Béla és Imre meglepetve. Hiszen puha hógolyó nem sérthette meg annyira.

Oda siettek Ákoshoz és mellette ott látták a követ, melyről a hó lehullott volt. A kő fejbe találta Ákost, úgy hogy ez félig eszméletlenül feküdt ott.

— Segítsetek! sohajtá. Vigyetek haza... oh... a fejem!

Béla és Imre nem késlekedtek, hanem karjaikra emelték a sebesültet és bevitték a házba, mely szerencsére nem volt messze. Zoltán egészen megzavarodva és remegve kullogott utánok s az ajtónál jó ideig habozott, merjen-e bemenni? Hogy lépjen szülei elé? Hátha szegény Ákos-

nak nagy baja lesz... talán be is tört a feje... belehal!

Végre mégis csak be kellett menni. A sebesült már ágyban feküdt, a sebet borongatták, bekötözték, nem sokára pedig megérkezett az orvos, ki megvizsgálta a beteget és így szólt:

— Jó szerencse, hogy a kő egy-két hüvelykkel idébb nem érte, mert a halántékát szakította volna be. Így is meg fogja érezni vagy egy hétig és jó lesz, ha addigra meggyógyul, mire iskolába kell mennie.

Szégyenkezve, szomoruan hallotta ezt Zoltán, kit apja oda állított a beteg ágya mellé, hogy lássa, hallja, mit tett. A büntetés sem maradt el, azután pedig ott kellett Zoltánnak egész nap maradni testvére mellett és ápolni őt. Meg is tette szívesen, mert most már ugyancsak szégyelte, sajnálta csuf tettét. Ákos, mint jó testvér, megbocsátott ugyan neki, de egész szünidejök meg volt rontva; kedvetlenül, unatkozva üldögéltek a szobában, akárcsak fogságra lettek volna ítélve.

Néhány nap mulva Ákos már jobban volt, annyira, hogy kijárhatott, de a szünidőnek is vége lett, vissza kellett térni az iskolába. Bucsuzáskor pedig az apa így szólt Zoltánhoz:

— Remélem, nem fogod egyhamar feledni a történeteket s eszedben tartod, hogy csuf dolog játékban komoly haragra lobbanni és még csufabb a haragnak annyira engedni, hogy rosztat tegyünk mással. A ki magán nem uralkodik, abból soha sem lesz igazán derék ember.

Nem is feledte ezt Zoltán, és a hovári csatát Ákossal együtt ma is emlegetik.

A KIS MANÓK ÉS A BÉKA.

— Kicsi mese. —

KÖZEL a tóhoz, sűrű bokor tövében, fészkelte egy dalos madárka. És mert boldog és vidám volt, estenden olyan gyönyörű hálaéneket zengett a Teremtőnek, hogy élvezettel hallgatta mindenki.

Tőszomszédságában pedig egy nagy

béka ütött tanyát s esténként ez is megszólalt, persze a hogy tudott: brekegett. Ő pedig ezt tartotta a legszebb muzsikának.

— Csak az a haszontalan kis madár bele ne kontárkodnék mindig az énekembe! Utoljára még elriasztja a kedves kis manókat, a kik minden este kijönnek a tóból hallgatózni.

...UGRÁLTAK VISSZA. (Lásd a 62. lapon.)

— Már engedd meg, kedves szomszéd, szólt a madárka, de én azt hiszem, hogy azok engemet hallgatnak.

Mert a kis manók csakugyan mindig ott füleltek a sásleveleken és gyönyörködtek.

— Téged hallgatnak? szólt a béka elbizakodottan. Ez már csakugyan nevetséges kérdés. No de megállj, majd megszégyenítek én. Ha van bátorságod, tegyünk próbát.

— Nem bánom. De hogyan?

— Ma este, mikor kis manóink előkerülnek, te hallgass és én szólalok meg. Majd meglátod, kit hallgatnak.

— Jól van, legyen úgy.

Estére a kis madárka csakugyan néma maradt és a tó kis manói türelmetlenül kapaszkodtak ki, hogy lássák, mi a baj. Egyszerre eléjük áll a béka.

— Mindjárt kezdődik a hangverseny, figyeljetek.

S akkorát brekegett, hogy csak úgy harsogott. A kis manók ijedezve is, kacagva is, ugráltak vissza a tóba. (Lásd a képet a 61. lapon.)

— Jaj, micsoda szörnyű hang ez!

— Örökre el kell innen költöznünk! Ilyen szomszédságban nem élhetünk. Soha ilyen csuf hangot nem szabad hallanunk!

A béka hüledezve nézett utánuk és hívogatta őket vissza, de hiába. Azóta sem látta senki a kedves kis manókat.

— No's, kedves szomszéd, kérdé a madárka, most is azt hiszed még, hogy te énekelsz szebben?

— Hiszem bizony, fogom is. Azok az ostoba kis manók nem értenek ahhoz.

És büszkén brekegett tovább. Mert a hiu elbizakodott soha sem hisz másnak, csak a maga neveltséges hiusága szavának, s ezért sorsa az, hogy nevetnek rajta.

EGY RUT LEÁNYKA TÖRTÉNETE.

— Tündérmese. —

Elmondja **Ida néni.**

(Vége.)

Egy vasárnap délután elment a mostoha anyja Piroskával a templomba, Mariskát pedig ott-hon hagyták, ráparancsolva, hogy amire visszajönnek, két ruhát vasaljon ki, mert ők este tánczba mennek. Mariska épen hozzá akart fogni, mikor valaki kopogtatott az utca-ajtón.

Egy öreg rongyos koldus asszony állt ott, két mankóra támaszkodva.

— Bocsáss be Mariska, mondá; három napja nem ettem egyebet száraz kenyéرنél. A kutyák letépték a ruhámat, segíts rajtam, kérlek!

Mariska bevezette a koldus asszonyt a konyhába, főzött neki jó köménymagos

leveskét, megfoltozta elszakadt ruháját, ami nem állt kevésből. Közben egészen eltölt a kiszabott idő, és mire haza jött a mostohája, még hozzá sem fogott volt Mariska a két ruha vasaláshoz.

Képzeltetik, mekkora csetepatét csinált akkor a mostoha leányostúl! A koldus asszonyt piszkafával kergették ki a házból, aztán neki estek Mariskának és úgy összeverték a testét, hogy kék lett bele. Egész héten szidták e miatt a szegény leányt.

Másik vasárnapon ismét elment Piroska az anyjával a templomba és megint egész halom vasalni valót adtak Mariskának. Mikor Mariska javában dolgozott, ismét kopogtattak a ház kis kapuján. Mariska kinyitotta és megint ott állt a koldus asszony, csak hogy még nyomorultabb állapotban mint azelőtt.

— Megint fölkerestelek, mondá, mert nincs senkim e világon. Olyan éhes vagyok és olyan beteg, nyomorult, hogy már alig birom magam. A kutyák újból rongygyá tépték a ruhámat — segíts rajtam, kérlek!

A jó Mariskának megesett a szive a boldogtalan asszonyon.

— Jöjjön be, mondá; nem bánom, ha verést kapok is. Elég széles a hátam, kiállom.

Aztán ismét levest főzött a szegény asszonynak és varrta az eltépett ruháját. De bármennyire sietett a munkán, mégis rajt érte őt a mostoha anyja.

— Hogyan! kiáltott dühében; már megint itt van ez a förtelmes koldus boszorka?! És te, csufság, nem végezted

a dolgot? Ezért meglakoltok mindakettlen!

Körülnézett bot után, hogy haragját kitölthesse rajtok.

Mariska gyorsan kiteszkolta a koldus nőt, nehogy szegény öreget is megverjék, és aztán nyugodtan tartotta oda a maga fejét, hátát: üssék. A gonosz Piroška látván, hogy a koldus nő kimenekült, utána szaladt és a kutyát rá uszította. Mariskát pedig, miután jól elverték, kikergették a házból.

— Menj szolgálni! kiáltott rá a mostohája; nem kellesz itt nekem, te ingyenélő, te naplopó, te világ csúfja, te! Menj, és ne merészelj többé a szemem elé kerülni!

Még azt sem engedte meg neki, hogy éjszakára otthon maradjon és a ruháit elvigye. Az apjával elhitették, hogy ilyen amolyan gonosz, hát bele nyugodott — azaz csak nem szólt ellene, mert ő is félt ettől a kegyetlen asszonytól és lelketlen leányától.

Mariska elbucsuzott még a gutaütött szomszédasszonytól és a kis Palitól, aztán elindult világgá.

Ment, ment sokáig; egyszer csak egy kis erdőhöz ért. Az erdő szélén szép nagy ház állott. Oda kopogtatott be Mariska, ki az éhségtől és hosszú gyaloglástól úgy elfáradt, hogy alig volt már jártányi ereje.

A ház urnője maga nyitotta ki az ajtót. Magas, szép asszony volt az, pompás öltözetben.

— Mit akarsz? — kérde a megriadt leánytól.

— Szolgálatot keresek, felelé ez.

Oh kérem, fogadjon be cselédjének! Meglátja, milyen hűséges és dolgos leszek.

— Az ígéret szép szó, mondá a büszke urnő; majd megvállik. Mert én nekem nem kell ám az olyan poros, borzas cseléd. Gyere be, abban a kis szobában találsz mosdószekekrényt, fésüt; mellette van a szekrényben a ruha. Mosakodjál, fésülködjél meg rendesen és öltözködjél fel; aztán megitélem: méltó vagy-e arra, hogy szobalányomnak fogadjalak.

Mariska úgy tett, ahogy parancsolták neki. Az urnő bevezette a szobába és ott magára hagyta. Mariska gyorsan hozzá látott a mosdáshoz. Örült, hogy megtisztulhat az uti portól. De mekkora volt a meglepetése, midőn a mosdás után a tükörbe nézett. Majd elájult ijedtében. Ő volt — s még sem ő volt. Onmagának valami tündéri mása. Arczbőre fehérre és rózsaszínűre vált, mint a csipkerózsa és olyan simára, mint a bársony. Hová tűnt a sok szeplő és a szemöles? — melyek közül a legnagyobb épen az orra hegyén diszlett volt még két percczel azelőtt.

De azért még arról is magára ismert, hogy ott volt a fején az a vöröses, sörte haj, melyet ki kellett bontania. Mariska egy finom elefántesont fésűvel kezdett a munkához. De — oh csuda! — fésülés közben a haja egyre hosszabb és hosszabb lett, már a bokáit is verte. És milyen lágy, selymes lett! Milyen pompás arany színt kapott! Mariska nem is tudott magához térni álmélkodásából. Hisz olyan csodaszép leánnyá változott, hogy hetedhét országban sem találhatták volna párját.

Kinyitotta a szekrényt és mit talált benne? Szebbnél szebb ruhákat selyem-

ből, bársonyból, ezüst és arany himzést. Mariska a legegyszerűbbet választotta ki. Mikor felöltözködött, kiment a kertbe, hol a ház urnője várta. Lábaihoz borult és így szólt:

— Köszönöm, hogy így átváltoztattál, hatalmas tündér! Mert látom, hogy az vagy. Csak arra kérlek, ne változzék át a szivem is. Félek, hogy a hiúság majd befészkei magát oda, és hogy én is olyan gögös leszek a szépségemre, mint a mostoha anyám, meg a mostoha testvérem.

A tündér — mert csakugyan az volt — a térdeplő Mariskát fölemelte és megcsókolá.

— Látom, mondá, hogy keresve sem találni jobb leányt, mint te vagy. Nem esalatkoztam benned. Arczod megszépülvén, megváltozott, de szived a régi maradt. Ha attól félsz, hogy hiúság lepi a kebledet, csak ismételd mindennap a tükör előtt ezt a mondást:

*A szép test, az elmulandó —
A szép lélek maradandó.*

Ez a legerősebb óvószer a hiúság ellen.

— Megjegyzem magamnak, mondá Mariska.

— És te rám sem ismeresz kedves Mariskám? kérdé a tündér. Hiszen én vagyok az a koldus asszony, akit te olyan kegyesen megsegítettél. Próbára tettem a szivedet. Most pedig mindig az én közelenben fogsz maradni, mert férjhez adlak Tulipán herczeghez, az én vitéz keresztfiamhoz.

Ugy is tett a szép tündér. Mariska a Tulipán herczeg felesége lett és szépségének, jóságának hire bejárta az egész világot.

Hogy ezen mennyire mérgelődött a gonosz Piroska és az anyja — elgondolhatjátok. Piroska föltette magában: ő is fölkeresi a tündért, mert már most nem volt megelégedve a saját szépségével. Megtalálta az erdei lakot, be is ment, és ott gögösen kért abból a vízből, mely Mariskát oly széppé tette.

A tündér szívesen szolgált, még a bűvös fésűt is oda adta neki. Piroska örvendező szívvel sietett haza, ott mindjárt ő és az anyja hozzáfogtak a mosakodáshoz és fésülködéshez. De mily szörnyű meglepetés várt rájuk! A fésű alatt a hajuk mind rövidebb és durvább lett, mosakodás után pedig Mariskának valamennyi szeplője és bibircsója az ő arczokon termett. Olyan csufak lettek, hogy nem nézhette őket senki nevetés nélkül. És ez volt a legkeményebb büntetés, ami érhetette ezt a két hiu teremtet. Hiába próbáltak mindenféle szépítő szert, rútak maradtak; és mert hozzá gonoszak és kiállhatatlanok is voltak, kerülte őket mindenki. Boldogtalanok voltak, a míg csak meg nem haltak. Mariska pedig népeinek szeretetében boldogan élt a hős Tulipán herczeggel, és nyilván még most is élnek, ha közben meg nem haltak.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 2-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Kelemen Blanka, Dóka Sándor, Geiger Jenő, Urbanovich Tihamér, Spitzer Sándor, Kriza János, Grünhut Szigfríd, Helm Ervin és Róbert, Vég hely Sarolta, Kaffka Irénke, Schwarcz Jenni és Armin, Geiger Teresi és Lóri, Rigó Emilia, Feischl Jenő, Gyurman Endre.

Forgó bácsi postája, jótékonyági rovat sat., a jövő számban.